Artikel 2

Ved anvendelsen af artikel 102, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 574/72 sender bopælsstedets institutioner hvert år til de i bilag 10 til forordning (EØF) nr. 574/72 udpegede institutioner og organer i deres land individuelle opgørelser over de månedlige fikserede beløb (blanket 127) udarbejdet på grundlag af de i artikel 94 og 95 i forordning (EØF) nr. 574/72 omhandlede fortegnelser.

De udpegede institutioner og organer i bopælslandet fremsender de nævnte opgørelser til de udpegede institutioner og organer i det kompetente land.

Blanketterne E 127 angiver antallet af månedlige fikserede beløb, der skyldes for et og samme år for hver arbejdstagers eller selvstændige erhvervsdrivendes familie eller for hver pensionist eller rentemodtager.

Artikel 3

Denne afgørelse, som træder i stedet for afgørelse nr. 90 af 24. maj 1973 og nr. 111 af 29. juni 1979, finder anvendelse fra den første dag i den måned, der følger efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Formand for
Den administrative Kommission

G. SCHROEDER

AFGØRELSE Nr. 128

af 17. oktober 1985

om anvendelse af artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14b, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71, angående den lovgivning, der finder anvendelse på udsendte arbejdstagere

(86/C 141/06)

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES SOCIALE SIKRING HAR —

under henvisning til artikel 81, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71, ifølge hvilken den har til opgave at behandle ethvert fortolkningsspørgsmål, der opstår i forbindelse med bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72, og

ud fra følgende betragtninger:

Afgørelse nr. 113 af 28. februar 1980 bør ændres for at tage hensyn til bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1390/81, som trådte i kraft den 1. juli 1982;

bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, litra a), og 14b, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 har til formål at fritage såvel arbejdstagerne som arbejdsgiverne og de sociale sikringsinstitutioner for de administrative vanskeligheder, som kunne opstå ved anvendelsen af den almindelige regel i artikel 13, stk. 2, litra a), eller stk. 2, litra c), i nævnte forordning, når det drejer sig om kortvarige beskæftigelsesperioder i en anden medlemsstat end den, i hvilken virksomheden har sit hjemsted eller en afdeling, eller ombord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag;

for at opnå en forenkling er det nødvendigt at udvide anvendelsen af artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14b, stk. 1, i nævnte forordning til at omfatte tilfælde, hvor arbejdstageren ansættes i den medlemsstat, hvor virksomheden har sit hjemsted eller en afdeling, med henblik på at blive udsendt for at udføre et arbejde i en anden medlemsstat eller ombord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag;

de administrative vanskeligheder, som artikel 14, stk. 1, litra a), har til formål at forhindre, vil under alle omstændigheder opstå, hvis arbejdstageren, der antages af en virksomhed med hjemsted i en medlemsstat med henblik på at blive udsendt til en anden medlemsstat, tidligere var omfattet af lovgivningen i en tredje medlemsstat eller et tredjeland og så meget desto mere, hvis han tidligere var omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, han udsendes til; formålet med artikel 14, stk. 1, litra a), ville i så fald ikke blive opnået; det samme ville, mutatis mutandis, gælde formålet med artikel 14b, stk. 1;

et af de afgørende kriterier for anvendelsen af artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14b, stk. 1, i nævnte forordning er, at der består et organisk bånd mellem den virksomhed, der har antaget arbejdstageren, og arbejdstageren, navnlig med hensyn til lønudbetaling og arbejdstagerens underordnelsesforhold til den pågældende virksomhed;

arbejdstagerens beskyttelse og den retlige sikkerhed, som arbejdstageren og den institution, han er tilknyttet, kan gøre krav på, kræver, at der gives alle former for garanti for, at det organiske bånd bevares under udstationeringen; det er derfor nødvendigt at begrænse den mulighed, som denne afgørelse giver, til virksomheder, som normalt udøver deres aktivitet i den medlemsstat, af hvis lovgivning den udsendte arbejdstager forbliver omfattet;

denne garanti findes ikke længere, hvis den udsendte arbejdstager stilles til rådighed for en tredje virksomhed;

arbejdstageren og arbejdsgiveren skal underrettes om, på hvilke betingelser den udsendte arbejdstager fortsat er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvorfra han udsendes;

idet beslutning i sagen er truffet på de i artikel 80, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 fastsatte betingelser —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Bestemmelserne i artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14b, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 finder ligeledes anvendelse på en arbejdstager, som er omfattet af lovgivningen i en medlemsstat, og som i denne medlemsstat, hvor virksomheden har sit hjemsted eller en afdeling, antages med henblik på at blive udsendt for at udføre et arbejde enten på en anden medlemsstats område eller ombord på et skib, der fører en anden medlemsstats flag, forudsat at:

   a) der består et organisk bånd mellem denne virksomhed og arbejdstageren i udstationeringsperioden;

   b) denne virksomhed normalt udøver sin aktivitet på førstnævnte medlemsstats område, dvs. at virksomheden i de tilfælde, hvor dens aktivitet består i midlertidigt at stille arbejdskraft til rådighed for andre virksomheder, normalt stiller arbejdskraft til rådighed for virksomheder, der har deres hjemsted på denne stats område, med henblik på at udføre et arbejde i denne stat.

2. Bestemmelserne i ovennævnte artikel 14, stk. 1, litra a), og artikel 14b, stk. 1, finder ikke længere anvendelse, hvis arbejdstageren af den virksomhed, hvortil han er udsendt, stilles til rådighed for en anden virksomhed.

3. Institutionen i en medlemsstat, der bliver anmodet om at anvende ovennævnte artikel 14, stk. 1, litra a), eller artikel 14b, stk. 1, i de af denne afgørelse omfattede tilfælde, underretter på behørig vis den pågældende virksomhed og arbejdstager om, under hvilke betingelser den udstationerede arbejdstager fortsat kan være omfattet af lovgivningen i det land, hvorfra han udsendes, og navnlig om bestemmelserne i stk. 2.

4. Denne afgørelse, der træder i stedet for afgørelse nr. 113 af 28. februar 1980, offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.* Den træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter offentliggørelsen.

Formand for
Den administrative Kommission

G. SCHROEDER

AFGØRELSE Nr. 129

af 17. oktober 1985

om anvendelse af artikel 77, 78 og 79, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 10, stk. 1, litra b), ii), i forordning (EØF) nr. 574/72

(86/C 141/07)

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS ADMINISTRATIVE KOMMISSION FOR VANDRENDE ARBEJDSTAGERES SOCIALE SIKRING HAR —

under henvisning til artikel 81, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71, ifølge hvilken den har til opgave at behandle ethvert fortolkningsspørgsmål, som opstår i forbindelse med bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og senere forordninger, og

ud fra følgende betragtninger:

Afgørelse nr. 122 af 20. april 1983 bør ændres for at tage hensyn til Domstolens dom i sag 320/82;

i sag 733/79 har De europæiske Fællesskabers Domstol, herefter benævnt »Domstolen«, den 12. juni 1980 afsagt sålydende dom:

»Artikel 77, stk. 2, litra b), i), i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en ret til børnetilskud, som skal udredes af den medlemsstat, på hvis område en invalidepensionist har bopæl, ikke medfører, at retten til større og tidligere erhvervede børnetilskud, som det påhviler en anden medlemsstat at udrede, bortfalder.

Når de børnetislkud, som faktisk oppebæres i bopælsstaten, er lavere end børnetilskuddene i henhold til den anden medlemsstats lovgivning, kan arbejdstageren af sidstnævnte stats kompetente institution kræve en tillægsydelse, som svarer til forskellen mellem de to ydelser.«;